

sygn. akt **IC 847/15**

Dnia 31 maja 2016r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Paweł Poręba

Protokolant : st. sekr. sąd. Bożena Zaremba

po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2016 roku w Nowym Sączu na rozprawie

sprawy z powództwa **R. M.**

przeciwko (...) **SA we W.**

o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji

I. oddala powództwo,

II. zasądza od powoda R. M. na rzecz strony pozwanej (...) SA we W. kwotę 3.617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,

III. nakazuje ściągnąć od powoda R. M. na rzecz Skarbu Państwa – kasa Sądu Okręgowego w Nowym Sączu kwotę 3.201 zł (trzy tysiące dwieście jeden złotych) tytułem brakującej opłaty od pozwu .

Sygn. akt I C 847/15

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu

z dnia 31 maja 2016 roku

Powód R. M. wystąpił z powództwem z dnia 22 sierpnia 2014 r. (data nadania pozwu) przeciwko (...) S.A. we W. do Sądu Rejonowego w G. I Wydział Cywilny o zwolnienie spod egzekucji zajętego przedmiotu, tj. linii do produkcji lodów, w której skład wchodzi urządzenia: frezer ciągłej pracy TYTAN 300, nr fabryczny 286, frezer ciągłej pracy TYTAN 30 nr fabryczny 283, linia pasteryzacji, homogenizacji i schładzania, schładzacz dojrzewalnik z agregatem typ (...), schładzacz dojrzewalnik z agregatem typ (...), agregat wody lodowej, stoły ze stali nierdzewnej wraz z akcesoriami do produkcji lodów, maszynownia mroźnicza B. nr (...) wraz z automatyką sterującą i chłodnicą wentylatorową, agregaty chłodnicze wraz z wentylatorami (k. 2-4).

Uzasadniając swoje żądanie, powód podniósł, iż linia do produkcji lodów została zajęta przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w G. A. K. w sprawie egzekucyjnej prowadzonej pod sygn. KM 151/2014 z wniosku strony pozwanej przeciwko spółce (...) sp. z o.o. z siedzibą w N.. Mimo to w dacie zajęcia linia do produkcji nie była własnością dłużnika, a powoda. Komornik nie poinformował powoda o planowanym zajęciu, ani też nie dysponował dowodem na to, iż zajęte ruchomości stanowią własność dłużnika. Powód poinformował komornika niezwłocznie po zajęciu ruchomości, iż jest właścicielem zajętej linii do produkcji lodów, jednak komornik nie odstąpił od zajęcia ruchomości.

W odpowiedzi na pozew, strona pozwana podniosła zarzut niewłaściwego oznaczenia wartości przedmiotu sporu i wynikający z tego zarzutu zarzut niewłaściwości rzeczowej Sądu Rejonowego w G. I Wydział Cywilny.

Ponadto, strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Strona pozwana podniosła również zarzut bezskuteczności czynności prawnej w postaci przeniesienia własności linii do produkcji łodów na rzecz powoda, gdyż czynność ta stanowiła czynność prawną dokonaną z pokrzywdzeniem wierzycieli, a to pozwanego i obligatariuszy obligacji serii (...) wyemitowanych przez D. Smaku spółka z o.o. i reprezentowanych przez pozwanego (k. 57-66).

W uzasadnieniu swojego stanowiska, strona pozwana podała, iż w związku z emisją przez zarząd spółki (...) sp. z o.o. obligacji na okaziciela serii (...), pomiędzy spółką a stroną pozwaną w dniu 24 kwietnia 2012 r. zawarta została umowa o pełnienie funkcji administratora hipoteki przy emisji obligacji serii (...). Zgodnie z tą umową, (...) sp. z o.o. zobowiązana była do poddania się rygorowi egzekucji w trybie art. 777 § 1 pkt 5 k.p.c., co do obowiązku zapłaty kwoty niespłaconych zobowiązań z tytułu obligacji w przypadku, gdy administrator hipoteki, tj. strona pozwana, będzie dokonywać zaspokojenia w drodze egzekucji sądowej. W dniu 11 maja 2012 r. przed notariuszem sporządzone zostało oświadczenie (...) sp. z o.o., działającej przez D. M., o poddaniu się rygorowi egzekucji, celem zabezpieczenia roszczeń obligatariuszy, do kwoty 2.360.400,00 zł, zezwalając na prowadzenie przeciwko spółce egzekucji z majątku spółki. W związku z niewykupieniem przez (...) sp. z o.o. obligacji w wymaganym terminie, strona pozwana wystąpiła o nadanie tytułu wykonalności aktowi notarialnemu i po jego uzyskaniu wystąpiła do komornika z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko spółce.

Strona pozwana poddała w wątpliwość okoliczność towarzyszącą rzekomej jej zdaniem czynności udzielenia pożyczki przez powoda na rzecz spółki (...) sp. z o.o. Zarzuciła w szczególności, iż po przeniesieniu własności urządzenia wciąż znajdowały się w dyspozycji dłużnika. Ponadto, umowa pożyczki została zawarta już po wyemitowaniu obligacji, a więc ze świadomością poddania się egzekucji przez (...) sp. z o.o. Strona pozwana zauważyła też, iż przyjmując za prawdziwy fakt zawarcia umowy pożyczki, umowa ta stawała się wykonalna w późniejszym terminie niż nastąpiła wymagalność roszczeń strony pozwanej. Ponadto, czynność ta została dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, zatem także strony pozwanej i powinna być uznana za bezskuteczną. Urządzenie, będące przedmiotem postępowania, jest jedynym wartościowym składnikiem majątku zadłużonej spółki. Przede wszystkim jednak strona pozwana wskazała, iż umowa pożyczki między powodem a spółką, była czynnością dokonaną dla pozorów, w celu uniknięcia egzekucji z przedmiotowego urządzenia.

W toku postępowania Sąd Rejonowy w G. I Wydział Cywilny udzielił zabezpieczenia powództwa poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego w zakresie dotyczącym przedmiotowej linii do produkcji łodów (k. 52).

W związku z dokonaniem sprawdzenia wartości przedmiotu sporu, Sąd Rejonowy w G. I Wydział Cywilny ustalił wartość przedmiotu sporu na kwotę 94.017,00 zł, stwierdził swoją niewłaściwość rzeczową i postanowieniem z dnia 29 maja 2015 r. przekazał sprawę do rozpoznania tut. Sądowi (k. 117).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. M. i A. M. są (...) sp. z o.o. z siedzibą w N..

D. M. jest synem powoda R. M. i A. M..

Prezesem zarządu (...) sp. z o.o. jest D. M.. Zarząd w spółce jest jednoosobowy, a jedyną osobą uprawnioną do składania oświadczeń w imieniu spółki jest D. M..

Dowód: /wydruk z KRS nr (...) dla (...) sp. z o.o. – k. 69-82, częściowo zeznania D. M. od 00:10:45- k. 130/

Spółka (...) sp. z o.o., reprezentowana przez D. M., zawarła w dniu 24 kwietnia 2012 roku z (...) S.A. z siedzibą we W. umowę o pełnienie funkcji administratora hipoteki przy emisji obligacji serii (...) spółki (...) sp. z o.o., na mocy której administratorem hipoteki, będącej zabezpieczeniem obligacji emitowanych przez (...) sp. z o.o. została strona pozwana.

Strona pozwana została uprawniona do wykonywania w imieniu własnym i na rachunek obligatariuszy wszelkich praw i obowiązków wierzyciela hipotecznego w związku z hipoteką.

Spółka (...) sp. z o.o. z siedzibą w N. zobowiązała się również do poddania się egzekucji w trybie art. 777 § 1 pkt 5 k.p.c. w związku z ciężącymi zobowiązaniami wynikającymi z emisji obligacji co do obowiązku zapłaty kwot niespłaconych zobowiązań z tytułu obligacji, w przypadku gdy administrator hipoteki będzie dokonywał zaspokojenia w drodze egzekucji sądowej.

W dniu 11 maja 2012 roku D. M. złożył przed notariuszem oświadczenie, że zgromadzenie wspólników spółki (...) sp. z o.o. uchwałą podjęło decyzję o emisji 3300 obligacji na okaziciela o wartości nominalnej 3.300.000,00 zł serii (...), a zarząd spółki podjął uchwałę w sprawie emisji obligacji na okaziciela serii (...) o wartości od 2.200.000,00 zł do 3.300.000,00 zł oraz zatwierdzenia warunków emisji tych obligacji, zgodnie z którymi wartość nominalna i cena emisyjna jednej obligacji wynosi 1.000,00 zł, a dzień wykupu został ustalony na 30 września 2013 roku.

D. M., działając w imieniu spółki, oświadczył również, że w celu zabezpieczenia roszczeń obligatariuszy, wynikających z obligacji serii (...) wydanych na podstawie powyższych uchwał i na zasadach określonych w umowie z dnia 24 kwietnia 2012 roku poddaje spółkę rygorowi egzekucji w trybie art. 777 § 1 pkt 5 k.p.c. do kwoty 2.360.400,00 zł, zezwalając na prowadzenie przeciwko spółce egzekucji z majątku spółki i wystąpienie o nadanie aktowi notarialnemu klauzuli wykonalności najdalej do dnia 30 kwietnia 2014 roku

W dniu 12 lutego 2014 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w N. Wydział V Gospodarczy postanowił nadać klauzulę wykonalności aktowi notarialnemu z dnia 11 maja 2012 roku na rzecz wierzyciela (...) Funduszu (...) przeciwko dłużnikowi (...) sp. z o.o. do obowiązku zapłaty kwoty 2.360.400,00 zł.

Dowód: / umowa o pełnienie funkcji administratora hipoteki przy emisji obligacji serii (...) spółki działającej pod firmą (...) sp. z o.o. – k. 83-89; warunki emisji obligacji na okaziciela serii (...) – k. 90-96; akt notarialny z dnia 11.05.2012 r., rep A nr 1075/2012 – k. 97-101; postanowienie wydane przez referendarza sądowego w SR w N. Wydział V Gospodarczy z dnia 12 lutego 2014 r., sygn. akt V GCo 6/14 – k. 105 /

Wnioskiem z dnia 3 marca 2014 r. strona pozwana (...) S.A. we W. zwróciła się do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w G. A. K. o wszczęcie egzekucji przeciwko dłużnikowi (...) sp. z o.o.

Podstawą egzekucji jest tytuł wykonawczy, tj. akt notarialny z dnia 11 maja 2012 roku zaopatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem 12 lutego 2014 roku referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym w N. Wydział V Gospodarczy w sprawie V GCo 6/14.

W toku postępowania egzekucyjnego, w dniu 23 lipca 2014 r. komornik dokonał zajęcia ruchomości w należącym do spółki zakładzie produkcyjnym w K. w obecności dozorczy P. R.. Wśród zajętych przedmiotów znajdowały się maszyna do produkcji lodów Tytan 300 nr 283, maszyna do produkcji lodów Tytan 500 nr 286, schładzalnik do mleka SH6 nr 01/01/95, schładzalnik do mleka, pasteryzator (moduł sterujący i dwa zbiorniki), mieszalnik do lodów, uzdatniacz wody do produkcji lodów, system sterujący chłodniczy, agregat chłodzący, wentylator chłodniczy, maszynownia do chłodzenia, agregat mroźniczy, mroźnica składowa mała, kontener gastronomiczny. W protokole zaznaczona została wartość szacunkowa kontenera gastronomicznego w wysokości około 30.000,00 zł, pozostałe przedmioty przeznaczone zostały do wyceny.

Pismem z dnia 23 lipca 2014 r. komornik wezwał dłużnika, wobec jego nieobecności podczas zajęcia ruchomości, do wskazania właściciela zajętych ruchomości. Pismo to zostało odebrane przez D. M. w dniu 18 sierpnia 2014 roku.

Pismem z dnia 22 sierpnia 2014 roku D. M. jako prezes zarządu (...) spółka z o.o. powiadomił komornika, iż ruchomości zajęte w sprawie KM 151/14 stanowią własność R. M..

Dowód: /akta sprawy egzekucyjnej Km 151/2014: wniosek o wszczęcie egzekucji – k. 1-2; tytuł wykonawczy – k. 5; protokół zajęcia ruchomości – k. 44-45; zawiadomienie o wszczęciu postępowania egzekucyjnego – k. 6; potwierdzenie odbioru – k. 7; wezwanie dłużnika do wskazania właściciela ruchomości z dnia 23 lipca 2014 roku – k. 50; zwrotne potwierdzenie odbioru – k. 51; pismo (...) spółka z o.o. z 22 sierpnia 2014 roku, k. 59/

W dniu 23 października 2012 r. na rachunek bankowy D. M. wpłynął przelew nadany przez M. M., 9th F./B. a I. P. B. na kwotę 30.000,00 USD, zatytułowany „Pożyczka dla R.”.

Dowód: /wydruk z rachunku bankowego – k. 5/2; pismo z (...) Bank (...) S.A. – k. 160/

Do pozwu powód R. M. dołączył umowę pożyczki z daty 20 października 2012 roku zgodnie z którą powód miał udzielić (...) spółka z o.o. reprezentowanej przez D. M. pożyczki w kwocie 30 000 USD oprocentowanej 10% w skali roku. Zgodnie z umową D. M. kwitował odbiór kwoty pożyczki. (...) spółka z o.o. zobowiązywała się do zwrotu kwoty pożyczki z odsetkami w terminie do dnia 30 listopada 2013 roku.

P. oświadczał, że zabezpieczeniem zwrotu kwoty pożyczki jest linia do produkcji lodów wraz z urządzeniami chłodniczymi zgodnie z załącznikiem do umowy. W przypadku braku spłaty pożyczki do dnia 30 listopada 2013 roku pożyczkobiorca zobowiązywał się do przeniesienia własności urządzeń stanowiących zabezpieczenie na podstawie faktury Vat.

Dowód: / kopia umowy pożyczki z załącznikiem z daty 20 października 2012 roku z załącznikiem – k. 6-8 /.

Do pozwu powód dołączył kopię faktury z daty 02 stycznia 2014 roku nr 01/01/2014, z której ma wynikać, iż R. M. w tej dacie nabył od (...) spółka z o.o. urządzenia do produkcji lodów za kwotę 29 827,50 USD. W fakturze zaznaczono, iż zapłatę rozliczono z przedpłatą

Dowód: / kopia faktury z daty 02 stycznia 2014 roku, k. 5 /.

Spółka (...) sp. z o.o. nie złożyła w odpowiednim urzędzie skarbowym żadnych deklaracji w sprawie podatku od czynności cywilnoprawnych (...)3, wynikającego z ewentualnych umów pożyczek z daty 20 października 2012 roku między spółką a powodem R. M..

Spółka (...) sp. z o.o. złożyła do Urzędu Skarbowego w N. deklarację VAT-7K za I kwartał 2014 r., w której nie wykazała jednak żadnej wartości z tytułu dostawy towarów i usług oraz podatku należnego.

Dowód: /pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego w N. – k. 147, pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego z dnia 5 maja 2016 r. – k. 180/

Powyższy, co do zasady bezsporny, stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu złożone do akt dokumenty, których wiarygodność i autentyczność nie zostały przez strony podważone, nie wzbudziły też zastrzeżeń Sądu, akta sprawy egzekucyjnej KM 151/2014 oraz zeznania świadka D. M..

Powód R. M. załączył do pozwu umowę pożyczki z daty 20 października 2012 r. (k. 6-7) oraz fakturę VAT nr (...) r. z dnia 2 stycznia 2014 r. (k. 5), w której jako sprzedawca oznaczona została (...) spółce z o.o., a jako nabywca R. M., na kwotę 29.827,50 USD.

Z przedmiotowej umowy pożyczki ma wynikać, iż R. M. udzielił (...) spółce z o.o. pożyczki w kwocie 30.000,00 USD, przeznaczonej na finansowanie działalności. Pożyczkobiorca zobowiązał się do zwrotu kwoty pożyczki do dnia 30 listopada 2013 r. Strony w umowie miały postanowić, iż zabezpieczeniem zwrotu pożyczki wraz z odsetkami będzie linia do produkcji lodów wraz z urządzeniami chłodniczymi, a w przypadku braku spłaty pożyczki do dnia 30 listopada 2013 r. pożyczkobiorca zobowiązał się do przeniesienia własności urządzeń stanowiących zabezpieczenie pożyczki.

Potwierdzeniem dokonania tej czynności, tj. wykonania § 5 umowy miała być załączona faktura VAT z 2 stycznia 2014 roku (k. 5).

W ocenie Sądu powyższe dokumenty są całkowicie niewiarygodne.

Przede wszystkim, pożyczkobiorca, którym była (...) sp. z o.o. nie dokonał zgłoszenia wskazanej czynności cywilnoprawnej w odpowiednim urzędzie skarbowym, nie odprowadził podatku od czynności cywilnoprawnej.

Jak bowiem wynika z pism Naczelnika Urzędu Skarbowego w N. z dnia 14 stycznia 2016 roku (k. 147) i z dnia 5 maja 2016 roku (k. 180) (...) spółka z o.o. nie złożyła w odpowiednim urzędzie skarbowym żadnych deklaracji w sprawie podatku od czynności cywilnoprawnych (...)3, wynikającego z ewentualnych umów pożyczek z daty 20 października 2012 roku między spółką a powodem R. M..

Również przedmiotowa faktura z daty 02 stycznia 2014 roku (k. 5) nie została zaksięgowana i rozliczona w urzędzie skarbowym.

Spółka (...) sp. z o.o. złożyła do Urzędu Skarbowego w N. deklarację VAT-7K za I kwartał 2014 r., jednak nie wykazała jednak żadnej wartości z tytułu dostawy towarów i usług oraz podatku należnego.

Wskazać trzeba, że na potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki, powód przedłożył jedynie wydruk z rachunku bankowego (k. 5/2), który potwierdzać miał, iż doszło do przelewu wskazanej w umowie kwoty.

Przelew – jak wynika z informacji (...) Bank (...) S.A. z dnia 04 lutego 2016 roku (k. 160) - dokonany został wprawdzie na rachunek (...) spółka z o.o. , ale przez osobę trzecią, tj. M. M., zamieszkałego w P., a tytuł przelewu wskazywał, iż kwota ta przeznaczona została jako „porzyczka dla R.”. Płatność nastąpiła nadto w dniu 23 października 2012 roku. Tymczasem z treści umowy pożyczki z daty 20 października 2012 roku wynika (k. 6), iż pożyczkobiorca w tej dacie kwitował już odbiór kwoty pożyczki.

Tym samym w ocenie Sądu dokonany przelew nie pozostaje w związku z przedłożoną umową pożyczki i w żaden sposób nie potwierdza jej faktycznego zawarcia.

Mimo wezwania przez Sąd, (...) spółka z o.o. nie przedłożyła dokumentów w zakresie złożenia deklaracji podatkowych, ani nie wyjaśniła wątpliwości dotyczących przelewu (k. 131/2 od 00:56:08, k. 137-142).

Również powód będąc prawidłowo wezwanym (k. 166 i k. 186) na rozprawy z dnia 31 marca 2016 roku i z dnia 31 maja 2016 roku do osobistego stawiennictwa pod rygorem pominięcia jego zeznań (k. 149, k. 150, k. 170, k. 173) nie stawiał się nie przysyłając do Sądu żadnego usprawiedliwienia.

Sąd ostatecznie twierdzenia powoda zawarte w pozwie a dotyczące nabycia przez niego od (...) spółka z o.o. prawa własności ruchomości objętych protokołem zajęcia z dnia 23 lipca 2014 roku (k. 44-45) w sprawie KM 151/14 Sąd uznał za nieudowodnione (art. 6 k.c.).

W toku postępowania jako świadek zeznawał D. M. (od 00:10:45 – k. 130/2) syn powoda i prezes zarządu (...) spółka z o.o. w N..

Zeznania tego świadka Sąd ocenił jako niewiarygodne, ze względu na ich niespójność i brak logiki.

D. M. zeznał, że zawarł umowę pożyczki ze swoim ojcem R. M., jednak nie pamiętał żadnych istotnych okoliczności zawarcia tej umowy, takich jak dokładana data lub przynajmniej rok jej zawarcia. Szczegółowo zaś D. M. wskazał, iż zabezpieczeniem zwrotu pożyczki była linia do produkcji łodów wraz z urządzeniami chłodniczymi.

Świadek nie pamiętał nawet wskazanych w umowie terminów zwrotu pożyczki, nie przypominał sobie, czy umowa została zarejestrowana w urzędzie skarbowym.

Twierdził, iż własność linii do produkcji lodów została przeniesiona fakturą VAT, jednak ostatecznym dowodem na zawarcie przedmiotowej umowy miał być dokonany przelew. Wybiórcza pamięć świadka D. M. nakazuje zatem wątpić w prawdziwość jego zeznań.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka D. M. jedynie w zakresie przedstawionych przez niego powiązań rodzinnych między świadkiem, powodem i (...) sp. z o.o.

Z drugiej strony jednak skoro D. M. pozostaje w stosunku bliskości z R. M., to w obliczu przedmiotu egzekucji w sprawie KM 151/14 i żądania zgłoszonego w pozwie ma on również szczególny interes w tym, aby składać zeznania korzystne jedynie dla powoda.

Sąd postanowił pominąć ostatecznie (k. 188 od 00:06:04) dowód z zeznań R. M. z tego względu, iż mimo dwukrotnego prawidłowego wezwania na rozprawę, powód się nie stawił i nie usprawiedliwił swojego niestawiennictwa. W wezwaniu zastrzeżony był rygor pominięcia dowodu z zeznań powoda. Wobec powyższego, pominięcie dowodu z zeznań powoda było zasadne.

W myśl art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Zgodnie z zasadą kontradiktoryjności obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne - art. 6 k.c. (tak: wyroki SN: z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 5-6, poz. 76; wyrok SA w Poznaniu z dnia 29 grudnia 2003 r., I ACa 1457/03, OSA 2005, z. 3, poz.12; wyroki SN: z dnia 11 lipca 2001 r., V CKN 406/00, Lex nr 52321; z dnia 12 kwietnia 2000 r., IV CKN 22/00, Lex nr 52438).

To strony a nie sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76, z głosem A. Zielińskiego, Palestra 1998, nr 1-2, s. 204; wyrok SN z dnia 7 marca 1997 r., II CKN 70/96, OSNC 1997, nr 8, poz. 113; uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 grudnia 1997 r., II UKN 406/97, OSNAPiUS 1998, nr 21, poz. 643; wyrok SN z dnia 15 grudnia 1998 r., I CKN 944/97, Prok. i Pr.-wkł. 1999, nr 11-12, poz. 38; wyrok SN z dnia 7 lipca 1999 r., II CKN 417/98, Prok. i Pr.-wkł. 1999, nr 11-12, poz. 35; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 lipca 1999 r., I CKN 415/99, LEX nr 83805; wyrok SN z dnia 7 października 1998 r., II UKN 244/98, OSNAPiUS 1999, nr 20, poz. 662; postanowienie SN z dnia 28 września 1999 r., II CKN 269/99, Prok. i Pr.-wkł. 2000, nr 2, poz. 27; uzasadnienie wyroku SN z dnia 11 października 2000 r., II UKN 33/00, OSNP 2002, nr 10, poz. 251).

Strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów (art. 6 k.c.) na poparcie swoich twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodzenia co do tych okoliczności na niej spoczywał, zaś sąd powinien wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów (zob. wyrok SA w Białymstoku z dnia 28 lutego 2013 r., I ACa 613/12, LEX nr 1294695).

Treść art. 232 k.p.c. przesądza także, iż na sądzie rozpoznającym sprawę nie spoczywa powinność zarządzania dochodzeń mających na celu uzupełnienie i wyjaśnienie twierdzeń stron oraz poszukiwanie dowodów na ich udowodnienie. Do sądu nie należy też przeprowadzanie z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

W związku z tym naruszenie przez sąd art. 232 zdanie drugie może nastąpić tylko wyjątkowo, gdy z materiałów sprawy wynika, że dopuszczenie z urzędu dowodów było szczególnie uzasadnione lub oczywiste (zob. wyrok SN z dnia 24 czerwca 1998 r., I PKN 194/98, OSNP 1999, nr 13, poz. 425).

Zgodnie z dyspozycją Art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Przepis art. 233 § 2 k.p.c. wskazuje dodatkowo, iż Sąd oceni na tej samej podstawie, jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez nią w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu sądu.

Przyjmuje się, że wymieniony art. 233 § 2 k.p.c. znajdzie zastosowanie we wszystkich sytuacjach, w których strona przeciwdziała przeprowadzeniu dowodu wbrew postanowieniu sądu. Chodzi tu o dowody, których przeprowadzenia strona może odmówić (tak: wyrok SN z dnia 26 stycznia 1967 r., II CR 269/66, LEX nr 6108; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 28 listopada 1968 r., II CZ 185/68, OSNC 1969, nr 7-8, poz. 144; wyrok SN z dnia 18 czerwca 1969 r., I CR 128/69, LEX nr 6518; uzasadnienie wyroku SN z dnia 31 marca 1971 r., I CR 621/70, OSNC 1972, nr 2, poz. 25; wyrok SN z dnia 6 lutego 1975 r., II CR 844/74, LEX nr 7656; wyrok SN z dnia 14 lutego 1996 r., II CRN 197/95, Prok. i Pr.-wkl. 1996, nr 7-8, poz. 43).

Dlatego Sąd postanowił pominąć (k. 188 od 00:06:04) dowód z zeznań R. M., gdyż mimo dwukrotnego prawidłowego wezwania na rozprawę, powód się nie stawił i nie usprawiedliwił swojego niestawiennictwa. W wezwaniu jak wyjaśniono zastrzeżony był rygor pominięcia dowodu z zeznań powoda.

Dodać trzeba, że stosownie do treści art. 299 k.p.c. dowód z zeznań stron ma i tak charakter subsydiarny.

Zgodnie z tym przepisem przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron dopuszczalne jest wyjątkowo, gdy w świetle oceny sądu, opartej na całokształcie okoliczności sprawy, brak jest w ogóle innych środków dowodowych albo gdy istniejące okazały się niewystarczające do wyjaśnienia okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (tak: orzeczenie SN z dnia 17 stycznia 1966 r., II PR 486/65, OSP 1966, z. 9, poz. 209; postanowienie SN z dnia 13 lipca 1966 r., II CR 200/66, LEX nr 6017; postanowienie SN z dnia 5 marca 1974 r., I CR 66/74, LEX nr 7420; wyrok SN z dnia 18 sierpnia 1982 r., I CR 258/82, LEX nr 8446; wyrok SN z dnia 28 listopada 1997 r., II CKN 457/97, M. Praw. 1998, nr 5, s. 4; uzasadnienie wyroku SN z dnia 8 grudnia 2000 r., I CKN 1129/99, LEX nr 51635; wyrok SN z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 175/00, OSP 2001, z. 7-8, poz. 116).

Zatem to powód nie stawiając się na dwukrotnie na rozprawy pomimo prawidłowego wezwania celem złożenia zeznań pod rygorem pominięcia dowodu ponosi ostatecznie ryzyko ujemnej ceny nasuwających się wątpliwości w kontekście zasady swobodnej oceny dowodów z art. 233 § 1 i 2 k.p.c.

W ocenie Sądu orzekającego w niniejszej sprawie brak było także wystarczających podstaw do działania z urzędu.

Z uwagi na powyższe Sąd ostatecznie postanowił pominąć również dowód z z dokumentów akt sprawy karnej toczącej się przed Sądem Rejonowym w G. Wydział II Karny przeciwko P. R. , sygn. akt II K 577/15, oskarżonemu o kradzież, dokonaną w nieruchomości należącej do (...) sp. z o.o. w B..

W tym zakresie Sąd podejmował działania z urzędu (k. 149, k. 152-153, k. 155-158, k. 160, k. 176), jednak z tego względu, iż uzyskanie akt sprawy karnej było utrudnione i prowadziłyby do przedłużenia niniejszego postępowania, a tocząca się sprawa karna nie ma związku z niniejszym postępowaniem o wyłączenie spod egzekucji Sąd dowód ten pominął (k. 188/2 od 00:06:43).

W ocenie Sądu brak podstaw do kwestionowania powyższych ustaleń.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód domagał się zwolnienia spod egzekucji linii do produkcji lodów, zajętej przez komornika w toku postępowania egzekucyjnego (k. 44 akt KM 151/14). Powód podnosił, iż jest właścicielem tej ruchomości, która stanowiła zabezpieczenie zwrotu pożyczki udzielonej przez niego (...) sp. z o.o. na podstawie umowy pożyczki (6-8). Przeniesienie własności ruchomości miało nastąpić na podstawie faktury VAT. (k. 5)

Strona pozwana podniosła zarzut, iż rzeczona umowa pożyczki była zawarta dla pozorów, ewentualnie, iż jej zawarcie nastąpiło z pokrzywdzeniem wierzycieli.

Zgodnie z treścią art. 841 § 1 k.p.c. osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu spod egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa. Z §2 tegoż artykułu wynika, iż powództwo powinno być skierowane, przeciwko wierzycielowi, a z §3, że z powództwem osoba trzecia powinna wystąpić do sądu w ciągu miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu jej prawa.

W niniejszej sprawie powód domagał się zwolnienia spod egzekucji ruchomości, zajętej przez komornika w sprawie Km 151/2014, toczącej się z wniosku strony pozwanej przeciwko (...) sp. z o.o. Wierzycielem w niniejszej sprawie jest zatem niewątpliwie strona pozwana. Zajęcie ruchomości nastąpiło 23 lipca 2014 r. Powód nie podnosił, kiedy dowiedział się o zajęciu ruchomości, jednak nie mogło to nastąpić przed 23 lipca 2014 r., powództwo zostało złożone w dniu 22 sierpnia 2014 r., zatem miesięczny termin określony w art. 841 § 3 k.p.c. został zachowany.

Mimo wypełnienia warunków formalnych do wystąpienia z powództwem określonym w art. 841 § 1 k.p.c., powód nie wykazał, żeby doszło do naruszenia jego prawa poprzez zajęcie w toku egzekucji ruchomości.

Stosownie do art. 83 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności.

Dokonanie czynności w formie aktu notarialnego czy w formie pisemnej nie wyklucza jej pozorności (tak: wyrok SN z dnia 2 października 2008r., II CSK 208/08, publ. LEX nr 512975, wyrok SN z dnia 11 maj 2007 roku, I CSK 70/07, publ. LEX nr 287785).

Na stronie pozwanej jako podmiocie, który z wykazania tej wady wywodzi skutki prawne spoczywał ciężar (art. 6 k.c.) udowodnienia zaistnienia przesłanek pozorności, na które składają się: złożenie oświadczenia woli drugiej stronie, dotarcie tego oświadczenia do adresata oraz świadomość i wola obu stron czynności, czyli składającego i adresata o pozorności tej czynności.

Oświadczenie składane dla pozorów to oświadczenie symulowane.

Ta symulacja musi się składać z dwóch elementów: woli i świadomości obu stron czynności wywołania wobec osób trzecich rzeczywistego, prawdziwego przeświadczenia, że ich zamiarem jest wywołanie skutków prawnych, objętych treścią ich oświadczeń woli; oraz musi między stronami istnieć tajne, niedostępne osobom trzecim porozumienie, że te oświadczenia woli nie mają wywołać zwykłych skutków prawnych (akt konfidencji), że zamiar wyrażony w treści symulowanych oświadczeń woli nie istnieje lub że zamiar ten jest inny niż ujawniony w symulowanych oświadczeniach. Oba akty - pozorna czynność prawna i akt konfidencji muszą być ze sobą intelektualnie i czasowo powiązane (tak: Adam Jedliński Komentarz do art.83 Kodeksu cywilnego 2012.06.01 LEX).

Nie ma pozorności tam, gdzie dokonujący czynności prawnej dokonuje jej - choćby za wiedzą i zgodą drugiej strony - dla osoby trzeciej (tak: wyrok SN z dnia 8 czerwca 1971 roku sygn. II CR 250/71, publ. LEX nr 6941).

Nie jest więc oświadczeniem woli pozornym oświadczenie nie na serio, w żarcie, na scenie, na wykładzie itp.

Nie jest też pozorne oświadczenie woli dotyczące powierniczego przeniesienia własności rzeczy ruchomej lub przelewu wierzytelności na zabezpieczenie albo nabycia nieruchomości przez zleceniobiorcę dla zleceniodawcy, ponieważ umowy takie są rzeczywiste i mają na celu wywołanie zamierzonych skutków prawnych.

W wyroku z 8 września 2011 r., III CSK 349/2010, LexisNexis nr (...), „Monitor Prawa Bankowego” 2013, nr 5, s. 36, Sąd Najwyższy uznał, że powierniczy przelew wierzytelności w celu jej ściągnięcia i przekazania zbywcy nie jest czynnością pozorną. Nie ma bowiem podstaw do przyjęcia, że czynności prawne powiernicze

są czynnościami pozornymi, ponieważ składane oświadczenia woli co do przeniesienia prawa (wierzytelności) i powstania zobowiązania między stronami umowy odpowiadają rzeczywistości podjętym przez nie decyzjom.

W wyroku z 23 czerwca 1986 r., I CR 45/86 (LexisNexis nr (...)), Sąd Najwyższy zdefiniował pozorność jako „wadę oświadczenia woli polegającą na niezgodności między aktem woli a jej przejawem na zewnątrz, przy czym strony zgodne są co do tego, aby wspomniane oświadczenie nie wywołało skutków prawnych”.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie poglądy te również podziela.

Wskazać trzeba, iż przepis art. 83 k.c. zawiera w sobie odniesienia do dwóch instytucji tzw. pozorności prostej (bezwzględnej), czyli dokonania symulowanej czynności prawnej, która ma nie wywoływać skutków prawnych oraz pozorności złożonej (względnej), w której pod symulowaną nieważną czynnością kryje się inna zamierzona przez strony czynność dyssymulowana.

Zwykła pozorność ma miejsce wtedy, gdy pod pozorowaną czynnością prawną poza tym nic się nie kryje, np. osoba A - pragnąc uchronić się od odpowiedzialności podatkowej - zawiera z osobą B umowę pozorującą sprzedaż (pozbycie się) wartościowego składnika majątkowego po to, ażeby uniemożliwić jego egzekucyjne zajęcie i sprzedaż w drodze licytacji, przy czym obie strony tej rzekomej umowy są zgodne co do tego, że nie będzie ona miała żadnych skutków prawnych wynikających z umowy sprzedaży.

Najczęściej jednak czynność taka ma na celu ukrycie innej - rzeczywistej i zamierzonej - czynności prawnej, np. strony udają, że zawierają umowę sprzedaży, chcąc ukryć darowiznę nieruchomości i w ten sposób uniknąć wyłączenia rękami wiary publicznej ksiąg wieczystych (art. 6 w zw. z art. 5 u.k.w.h.). Jak z tego wynika, strony pozorują dokonanie czynności prawnej na serio, ponieważ mają w tym swój cel.

Pozorność oświadczenia woli potraktowana została przez ustawodawcę jako poważna wada tegoż oświadczenia, skutkująca uznaniem czynności prawnej za bezwzględnie nieważną. Jest to jednak wada szczególnego rodzaju, bo dotycząca oświadczenia złożonego świadomie i swobodnie dla pozorów drugiej stronie, która o takim charakterze oświadczenia wie i na to się zgadza. Wobec tego nieważność czynności prawnej z powodu pozorności oświadczenia woli może być stwierdzona tylko wówczas, gdy brak zamiaru wywołania skutków prawnych został przejawiony wobec drugiej strony otwarcie, tak że miała ona pełną świadomość co do pozorności złożonego wobec niej oświadczenia woli i co do rzeczywistej woli jej kontrahenta oraz w pełni się z tym zgadzała. Pozorność wyraża się więc w braku zamiaru wywołania skutków prawnych i jednoczesnym zamiarze stworzenia okoliczności mających na celu zmylenie osób trzecich.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, że poczynione przez Sąd ustalenia faktyczne prowadzą do wniosku, iż przedmiotowa umowa pożyczki z daty 20 października 2012 roku (k. 6-8) była zawarta dla pozorów, celem uniknięcia egzekucji z wartościowego składnika majątku, jakim była linia do produkcji lodów.

D. M., reprezentujący (...) spółka z o.o., której jedynymi współnikami był on i jego matka A. M., w dniu 24 kwietnia 2012 roku zawarł umowę o administrowanie hipoteką przy emisji obligacji spółki, w której administratorem hipoteki ustanowiona została strona pozwana. Z zawartej umowy wynikało zobowiązanie (...) sp. z o.o. do wykupu obligacji do dnia 30 września 2013 roku.

W dniu 20 października 2012 r. miała zostać zawarta umowa pomiędzy (...) sp. z o.o. a R. M. o udzielenie pożyczki w kwocie 30.000,00 USD.

Słusznie podnosiła strona pozwana, iż umowa ta nie została zawarta z datą pewną, powód nie przedłożył również żadnych innych dokumentów wskazujących na to, by istotnie dokonana została czynność stwierdzona tą umową. Powód przedłożył jedynie wydruk z rachunku bankowego, w którym osoba trzecia, tj. M. M., przekazał kwotę 30.000,00 USD w charakterze pożyczki dla powoda.

Mimo wezwań, powód nie przedłożył dowodów na to, by istotnie doszło do przekazania tej kwoty przez powoda (...) sp. z o.o. lub reprezentującemu spółkę (...).

Tym niemniej, rzekomy pożyczkobiorca nie zgłosił zawarcia umowy pożyczki w urzędzie skarbowym i nie wywiązał się z obowiązku podatkowego w postaci odprowadzenia podatku od czynności cywilnoprawnej (k. 147 i k. 180). Ponadto, rzekome przejęcie własności linii do produkcji lodów miało zostać stwierdzone fakturą VAT z dnia 2 stycznia 2014 r. (k. 5), tj. kiedy już strona pozwana dysponowała wymagalnym roszczeniem w stosunku do (...) sp. z o.o.

Sąd na wniosek strony pozwanej (k. 58) uzyskał w odpowiednim urzędzie skarbowym informację (k. 180), iż dolina (...) spółka z o.o. w deklaracji VAT-7K za I kwartał 2014 r. nie wykazała żadnej wartości.

Wobec powyższego, Sąd uznał, iż zarówno zawarcie umowy pożyczki z dnia 20 października 2012 roku jak i wystawienie faktury z dnia 2 stycznia 2014 roku miały charakter pozorny.

Żadna ze stron umowy pożyczki nie działała w zamiarze, by umowa ta rzeczywiście wywarła skutek prawny, a spisanie tekstu rzeczony umowy podyktowane było chęcią ochrony ruchomości.

Powód nie wykazał, by przekazał w dniu 20 października 2012 roku spółce określoną w umowie kwotę 30.000,00 USD, a zatem by umowa doszła do skutku. Czynność cywilnoprawna nie została również zgłoszona do opodatkowania, gdyż żadna ze stron nie miała woli wywołania niniejszą umową skutków prawnych. Umowa ta miała na celu jedynie przekonać osoby trzecie - w tym wypadku stronę pozwaną, organ egzekucyjny i Sąd -, iż właścicielem zajętej ruchomości stał się powód.

Mimo rzekomego przejęcia własności linii do produkcji lodów przez powoda, R. M. nie zaspokoił się z tej ruchomości. Jeśliby rzeczywiście doszło do przejęcia własności, powód powinien by dążyć do odzyskania kwoty udzielonej pożyczki. Niezgodne z zasadami doświadczenia życiowego jest, by po uzyskaniu prawa własności do linii do produkcji lodów powód nie tylko nie usiłował jej spieniężyć, by odzyskać przekazaną rzekomo kwotę pożyczki, ale pozostawił swoją nowo nabytą własność do dyspozycji i w posiadaniu pożyczkobiorcy.

W ocenie Sądu przeprowadzona w powyższy sposób analiza niezbicie wykazała, iż złożona przez powoda umowa pożyczki (k. 6-8) i faktura (k. 5) to dokumenty nie potwierdzające żadnych czynności prawnych a sporządzone jedynie dla pozoru, co w konsekwencji uzasadnia przyjęcie nieważności umowy pożyczki z dnia 20 października 2012 roku.

Na marginesie powyższych rozważań, Sąd wziął pod uwagę również okoliczności dokonania rzekomej czynności prawnej z pokrzywdzeniem wierzycieli.

Zgodnie bowiem z treścią art. 527 § 1 k.c. gdy wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć.

Instytucja skargi pauliańskiej stanowi pomoc dla wierzyciela w uzyskaniu zaspokojenia z majątku dłużnika pomimo rozdysponowania tym majątkiem w czasie, kiedy dłużnik winien liczyć się z koniecznością spłaty należności, a poprzez dokonaną czynność stał się niewypłacalny w ogóle lub w stopniu wyższym niż był przed dokonaniem czynności.

Uznanie za bezskuteczną czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli następuje w drodze powództwa lub zarzutu przeciwko osobie trzeciej, która wskutek tej czynności uzyskała korzyść majątkową (art. 531 § 1 k.c.).

W sytuacji, gdyby umowa pożyczki z dnia 20 października 2012 roku nie była umową zawartą dla pozoru, przeniesienie własności linii do produkcji lodów na powoda nastąpiłoby z pokrzywdzeniem wierzycieli spółki (...) sp. z o.o.

(...) sp. z o.o. zawarła rzekomą umowę pożyczki z powodem już po zawarciu umowy ze stroną pozwaną, w której zastrzeżona została odpowiedzialność spółki za zobowiązania wynikające z obligacji całym majątkiem spółki. Spółka została zobowiązana do wykupienia obligacji w terminie do dnia 30 września 2013 roku, natomiast w rzekomej umowie pożyczki termin zwrotu ewentualnej kwoty pożyczki upływał w dniu 30 listopada 2013 roku i rodził obowiązek przeniesienia fakturą własności linii do produkcji łodów na powoda.

Tym samym, nawet gdyby umowa ta została skutecznie zawarta, to roszczenie strony pozwanej w stosunku do spółki stało się wymagalne wcześniej. Było ono również wymagalne w dniu rzekomego zbycia linii do produkcji łodów przez spółkę na rzecz powoda, zgodnie z przedłożoną przez powoda fakturą VAT z dnia 2 stycznia 2014 roku.

Wobec tego, dokonanie zbycia linii do produkcji łodów nastąpiło z pokrzywdzeniem pozostałych wierzycieli, którzy posiadali pierwszeństwo w zaspokojeniu się z majątku dłużnika.

Art. 527 § 3 k.c. wprowadza domniemanie, iż jeśli w wyniku czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli, korzyść majątkową uzyskała osoba będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, iż osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

W niniejszej sprawie powód jest ojcem D. M., który był prezesem zarządu (...) spółka z o.o. i jedyną osobą reprezentującą spółkę.

Drugim, poza D. M., współnikiem spółki była A. M., matka D. M. i żona powoda. Zatem spółkę (...) sp. z o.o. uznać należy za przedsiębiorstwo rodzinne. Nie jest możliwym, by powód – będący mężem i ojcem jedynych współników spółki – nie wiedział o problemach finansowych spółki i istniejącym zadłużeniu. Ponadto, rzekome dążenie do zawarcia umowy pożyczki już mogłoby wskazywać na problemy w płynności finansowej spółki. Powód nie przeprowadził również dowodu, który obaliłby wynikające wprost z przepisu domniemanie, dlatego też nie było podstaw do stwierdzenia, by powód nie działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli dłużnika.

Ewentualne przeniesienie własności linii do produkcji łodów doprowadziłoby do niewypłacalności dłużnika (spółki) i uniemożliwienia zaspokojenia się wierzyciela (strony pozwanej) z majątku spółki.

W toku postępowania egzekucyjnego w sprawie KM 151/14 komornik stwierdził bezskuteczność egzekucji, a zajęta ruchomość w postaci linii do produkcji łodów stanowiła jedyny wartościowy majątek spółki. Zbycie jedynego cennego składnika majątku doprowadziłoby do sytuacji całkowitego uniemożliwienia stronie pozwanej odzyskania choć części dochodzonej wierzytelności.

W związku z powyższym, nawet gdyby zawarta pomiędzy powodem a spółką (...) sp. z o.o. umowa pożyczki nie była pozorna, byłaby ona z pewnością dokonana z pełną świadomością pokrzywdzenia wierzyciela, którym w niniejszej sprawie jest strona pozwana.

W związku z powyższym, na podstawie powołanych przepisów, Sąd powództwo oddalił.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

W związku z oddaleniem powództwa, przegrywającym w niniejszej sprawie jest powód.

Powód w pozwie oznaczył wartość przedmiotu sporu na kwotę 30.000,00 zł i uiścił opłatę od wskazanej kwoty w wysokości 1.500,00 zł. W wyniku sprawdzenia wartości przedmiotu sporu Sąd ustalił, iż rzeczywista wartość przedmiotu sporu wynosi 94.017,00 zł (k. 117).

Okoliczność ta ma wpływ na wysokość opłaty od pozwu która wynosi 4 701 zł. (5 % z (...)).

Wniosek powoda o zwolnienie od kosztów sądowych został oddalony (k. 28 w zw. z k. 34-35), a powód uiścił opłatę w wysokości 1500 zł (k. 39)

W związku z tym, Sąd nakazał ściąganie od powoda pozostałej części opłaty sądowej w wysokości 3.201 zł. ((...) – 1500).

Strona pozwana była reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika ustanowionego z wyboru. Osobą przegrywającą niniejsze postępowania był powód.

Dlatego też to powód obowiązany był zwrócić na zasadzie art. 98 k.p.c. stronie pozwanej poniesione przez koszty postępowania. Wobec tego Sąd nakazał powodowi zwrot na rzecz strony pozwanej kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 3.617,00 zł, na która składają się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 3.600,00 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł.

Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika Sąd ustalił na podstawie §6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielone z urzędu (Dz.U. 2013 poz. 461) w zw. z §21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800).

SSO Paweł Poręba